

[Ministeren for europæiske markedsanliggender.]
nomisk ulempe at gå ind i fællesmarkedet. Alle har erkendt, at det er økonomisk fordelagtigt.

Så stillede hr. Maigaard det spørgsmål, om vi ville vetoe overgangen fra første til anden etape af Ministerrådets besluttede ordning om den økonomiske og monetære union. Jeg vil gerne sige, at der er ikke fastlagt noget konkret indhold i anden og tredje etape. Det er overladt til Ministerrådets medlemmer at fastlægge det konkrete indhold og derefter fatte beslutninger, og jeg har gjort opmærksom på, at vi fra dansk side er interesseret i at arbejde os frem til faste valutaeløsninger, også gerne på overnational basis, når det drejer sig om valuta. Men vi har andre synspunkter vedrørende finanspolitik og pengepolitik, og det kommer vi selv til at blive medbestemmende om. Derfor vil det være mærkeligt, hvis vi på forhånd proklamerer, at vi vil vetoe noget fra første fase til anden fase, da vi jo altså kan blive med til at bestemme udviklingen fra første til anden fase. Men vi vil, hvis det kan hjælpe hr. Maigaard, vetoe, at man gør anden fase på det monetære, altså den penge- og finanspolitiske udvikling, til overnationale institutioners afgørelser. Det vil vi vetoe, det har vi stillet os klart imod.

Jeg mener, at vi har større muligheder for at sikre den fulde beskæftigelse ved at tilslutte os fællesmarkedet og ved at få en fælles valutaordning, end vi ville have, hvis vi skulle stå udenfor og gennemføre, sådan som vismændene siger det, en drastisk devaluering af kronen. Vismændene antyder jo også temmelig tydeligt, at de anser den beskæftigelsesmæssige udvikling for problematisk, hvis vi blev stående udenfor.

Fru Ruth Olsen mente, at vi, der troede, at man kunne bevare skattefinansierede sociale sikringsordninger, var naive, for når andre lande har arbejdsgiverfinansiering, så må det være naivt af os at tro, at vi kan bibeholde den skattefinansierede sociale sikringsordning. Hvorfor i al verden er det naivt? Sagen er jo den, at masser af folk i fællesmarkedslandene er fuldstændig på det rene med, at de nordiske sociale sikringsordninger er bedre indrettet end ordningerne i deres lande, men i hvert fald er det jo helt klart, at vi i Danmark, Norge og Sverige er fuldstændig overbevist om, at vort system

er det rigtige. Vi mener, at arbejdsgiverfinansierede systemer, at forsikringssystemer i det hele taget er asociale, medens de systemer, hvor det er samtlige borgere, der betaler efter evne til sikring af det sociale system, er den rette vej. Det er jo vedtaget med stort flertal i de nordiske lande, at det er vor socialpolitiske linje.

Jeg ser ikke noget som helst argument for, at vi skulle afvige fra denne linje. De påstande, der har været fremført, bl. a. også af hr. Auken i dag, om, at det skulle føre til konkurrenceforvridning, er allerede afvist, idet foretagne beregninger af, hvilken skatteincidens der bliver for arbejdsgiverne, når man finansierer det sociale system over skatterne, viser, hvis vi sammenligner de danske systemer med fællesmarkedssystemerne, at arbejdsgiverne gennemsnitlig betaler lige så meget over den skattefinansierede ordning herhjemme, som arbejdsgiverne gør i fællesmarkedet: altså kan det overhovedet ikke bruges som argument for konkurrenceforvridning. Det er naturligvis ikke til at opføre for den enkelte arbejdsgiver, men tager vi den gennemsnitlige skattebyrde sammenholdt med den gennemsnitlige forsikringsbyrde, kan man påvise, at arbejdsgiverne bliver pålagt mindst samme gennemsnitsbyrde i Danmark som i fællesmarkedslandene.

Hr. Moses Olsen kommenterede forhandlingsresultatet vedrørende Grønland og gav udtryk for tilfredshed med støtteordningerne, lidt betænkelighed ved de 6 måneders etableringsretsregel, men temmelig megen betænkelighed ved den 5 års regel, som vi havde opnået som forhandlingsresultat i Bruxelles. Jeg vil derfor gerne gøre nogle lidt uddybende bemærkninger, som måske kan være til en slags opmuntring for hr. Moses Olsen, for jeg mener ikke, at hr. Moses Olsens forståelse af forhandlingsresultatet stemmer med min forståelse.

Det, der er sket, er, at fra og med den 1. maj 1973 bortfalder den historiske ret, som tyskere, franskmænd og andre har haft til at fiske inden for sømilegrænsen i Grønland. Det har vi fået disse lande til at acceptere under forhandlingerne. Landene har haft disse rettigheder i henhold til en traktat, der trådte i kraft i 1963 og havde 10 års varighed, og vi har sagt, at når denne traktat udløber, er rettighederne også udløbet. Men